

EN VISION FOR MENNESKEHEDENS FREMTID

af Helga Zepp-LaRouche, international formand for Schiller Institutet
den 7. oktober 2012

Her følger Helga Zepp-LaRouches hovedtale til den afsluttende plenarforsamling ved det Åbne Verdensforum for Dialog mellem Civilisationerne den 4.-7. oktober, 2012, på Rhodos.

Mine Damer og herrer,

Der har været diskuteret mange vigtige emner i de se-

neste dage, men jeg er enig med professor Dallmayr i, at vi ikke kan afslutte denne konference uden atter at fokusere på den kendsgerning, at vi, som civilisation, befinder os på randen af en atomkrig. Muligheden af et militært angreb på Iran, den eskalerende situation mellem Syrien og Tyrkiet, opmarchingeringen af amerikanske hangarskibe i det vestlige stillehavsområde tæt på disse omstridte øer (mellem Kina og Japan, -red.) og Hillary Clintons erklæring om, at ethvert angreb på disse øer ville aktivere den amerikansk-japanske militære alliance, den spanske regerings tilsagn om at deltage i NATO's missilforsvarsskjold; alle disse begivenheder viser, at vi er i overhængende livsfare.

I løbet af de seneste uger er det blevet klart for ethvert tænkende menneske, at den menneskelige art befinder sig i en eksistentiel fare. Den næsten uafbrudte politik med »regimeskifte«, som, efter Sovjetunionens sammenbrud, »bombede Irak tilbage til stenalderen«, kastede Libyen ud i anarki, forvandlede Afghanistan til et mareridt og gjorde den sekulære stat Syrien til sit offer med fremmed intervention og religionskrig, kan føre til en ukontrollabel verdensbrand i tilfælde af militære operationer imod Iran. Mellemøsten og resten af Sydvestasien truer med at blive til et nyt Balkan, hvor eksisterende alliancer i lighed med dem, der fandtes før Første Verdenskrig, fører til en storkrig. Det utænkelige, at Gensidig Garanteret Tilintetgørelse (MAD) ikke længere fungerer som afskrækkelsesvåben, kunne ske, og resultatet være en krig, hvor der bliver brugt atomvåben, med udslættelsen af den menneskelige art som resultat. Ikke engang langt ude i fremtiden - men inden for de

næste par uger.

Den dynamik, der driver faren for krig, understreges af det transatlantiske finanssystems accelererende sammenbrud. Bernankes likviditetsforøgelse med det eufemistiske navn »kvantitative lempelser III« er lige så hyperinflationær, som Mario Draghis »for enhver pris« ubegrænsede opkøb af statsobligationer gennem Den europæiske Centralbank, ECB. Hyperinflationær pengetrykning i forbindelse med brutal nedskæringspolitik - i traditionen efter rigskansler Brüning - mod befolkningens og realøkonomiens interesse har allerede haft en livsforkortende effekt for mennesker i Grækenland, Italien, Spanien og Portugal og truer med at udløse en brandstorm af socialt kaos over Europa.

Menneskeheden er i færd med at smadre ind i en mur med fuld fart. Det spørgsmål, som det haster med at finde et svar på, er, om den menneskelige art, når den konfronteres med sin egen selvdestruktion, er intelligent nok til at skifte kurs i tide og forlade det nuværende ødelæggende paradigme - der går ud på at konsolidere et verdensimperium og den forfalskede legitimering af løsningen på geopolitiske konflikter gennem krig - og erstatte det med et andet, for menneskeheden levedygtigt, paradigme?

For at løse dette problem må vi tage fat på et erkendelsesteoretisk spørgsmål: Vi må tage afstand fra den nedarvede tankegang, der er fast forankret i det oligarkiske system, inklusive deduktive, positivistiske, empiriske, monetaristiske begreber eller begreber om lineær statistikfremskrivning, der udtrykker en dårlig form for uendelighed, eftersom de tilhører en verdensopfattelse, der hverken har noget at gøre med det virkelige, fysiske univers' love, eller den menneskelige forstands kreativitet. I stedet må vi, med samme kreativitet og kærlighed til menneskeheden, som Nicolaus Cusanus, Johannes Kepler, Gottfried Leibniz, Johann Sebastian Bach, Ludwig van Beethoven, Friedrich Schiller, Vladimir Vernadskij eller Albert Einstein havde, for blot at nævne nogle få, skabe en vision om en bedre fremtid for menneskeheden, der naturligvis kun kan realiseres, hvis tilstrækkelig mange kræfter forener sig for denne gode sag.

En sådan vision kan aldrig være resultat af aristotelisk tankegang eller være et »konsensus« af løsninger på mange

små sideemner, dvs. tænkning »fra neden«, men kommer fra tænkning »fra oven.« Nicolaus Cusanus lagde, med sin metode med *Coincidentia Oppositorum*, modsætningernes sammenfald, hvori den Ene har en højere orden af kraft end de mange, den hjørneste, hvorpå ikke alene Det Westfalske Fredsprincip og international lov blev bygget, men også til en universel metode til problem- og konfliktløsning, der stadig gælder i dag. Dette betyder, at vi må begynde med at definere menneskeheden fælles mål. Hvad kunne vel være vigtigere end det ontologiske spørgsmål om »esse«, væren, det, at vi kan sikre en forlængelse af den menneskelige arts vedvarende eksistens? I kraft af det fysiske univers' antientropiske lovmæssighed fordrer menneskeheden varige eksistens en konstant stigning af den potentielle relative befolkningstæthed og en stadig øgning af energigenstrømningstætheden i produktionsprocessen. Hvis vi vil finde en løsning på den dobbelte, eksistentielle trussel mod menneskeheden, faren for atomar verdenskrig og den systemiske, økonomiske krise, så må det ny paradigme blive bragt i overensstemmelse med skabelsens orden. Vi har brug for en plan for fred i det 21. århundrede, en vision, der inspirerer menneskets forestillingsevne og håb samtidigt. Til trods for, at vi er i besiddelse af alle de videnskabelige og teknologiske midler til at garantere menneskelige livsvilkår, alt imens over 1 milliard mennesker sulter og lider af fejlernæring, imens 25.000 børn – en lille by – dagligt dør af sult, imens 3 milliarder mennesker lever i fattigdom og nægtes deres menneskerettigheder, er det da ikke vor hellige pligt faktisk at bruge disse midler? Vi har brug for en storstilet udviklingsstrategi, der bygger på idéerne fra De Forenede Nationers Udviklingsårtier i 1950'erne og 1960'erne, idet vi totalt kasserer de seneste 40-50 års paradigmeskifts forkerte kurs og således genopliver idéen om »Fred gennem Udvikling.«

En sådan vision kunne udgøres af iværksættelsen af Verdenslandbroen med dens mange store projekter som NAWAPA, tunnelen under Beringstrædet, udviklingen af Arktis, udvidelsen af Den eurasiske Landbro, først og fremmest gennem Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien samt Det indiske Subkontinent, inklusive Afrikas opkobling til Verdenslandbroen gennem tunneller under Gibraltarstrædet, der forbinder Spanien og Marokko, og ligeledes mellem Sicilien og Tunesien. Der er to store områder på denne planet, hvor mangel på udvikling skriger på oprejsning: Det ene er det afrikanske kontinent, der aldrig fik lov til at komme til kræfter oven på den århundrede lange kolonialistiske udbytning; det andet er Mellemøsten og resten af Sydvestasien, der i øjeblikket er langt bag efter deres gyldne tidsalder, da Bagdad var centrum for verdenskulturen, og Pamyra Tadmur i Syrien var en perle på den gamle Silkevej. Vi må for disse områder sætte en diskussion om en vision om en økonomisk og kulturel renaissance, der repræsenterer et højere fornufts-element end de lokale, etniske og historiske konflikter, på dagsordenen. Hvis repræsentanter for en gruppe af store nationer gav verdenssamfundet et

sådant budskab, der viste, at der faktisk er et reelt alternativ, som ville muliggøre alle menneskers overlevelse på denne planet, så kunne dette element af håb, der i øjeblikket fuldstændig mangler, bringes ind i debatten.

Den samme form for tænkning, der går ud fra *Coincidentia Oppositorum*, tænkning »fra oven«, som den anvendes til at overvinde underudviklingen på Jorden gennem Verdenslandbroen, har vi også brug for til at forsvare os alle på planeten imod den fare, der kommer fra rummet. Rusland har, med sit projekt for et Strategisk Forsvar af Jorden, SDE, foreslået et samarbejde mellem Rusland og USA, og potentielt også andre lande, om et fælles missilforsvar og beskyttelse af Jorden imod asteroide- og kometnedslag, et forslag, der kan erstatte den nuværende geopolitiske konfrontation og den eksistentielle trussel om eskalering. SDE-projektet er i den samme tradition som SDI-projektet (Det Strategiske Forsvarsinitiativ), et forslag til overvindelse af atomfaren og opsplittningen af verden i militære blokke, som min mand, Lyndon LaRouche, udviklede for over 30 år siden, og som præsident Ronald Reagan gjorde til den amerikanske regerings officielle politik i 1983. SDE-projektet, der inkluderer tidlige advarselssystemer mod menneskeskabte og naturlige katastrofer, såvel som samarbejde om bemanded rumfart, udgør det absolut nødvendige, videnskabelige drivhjul, som den krisehægede verden behøver for at opnå et højere produktivitetsniveau og skabe de nye videnskabelige og teknologiske kapaciteter, der ligeledes behøves for at løse problemer på Jorden. Fælles, bemanded rumfart er det nødvendige, næste skridt i menneskeheden udvikling, og med denne »udenjordiske forpligtelse« [extraterrestrial imperative], som den berømte videnskabsmand og raketingeniør, Krafft A. Ehrlicke, har krævet, kan menneskeheden nu gå ind i den voksne alder, hvor det lader konfliktløsning gennem krig bag sig, ligesom en børnesygdom. Hvis det omgående lykkes os at forene os omkring visionen om opnåelse af menneskeheden fælles mål, og bevidst præsenterer dette perspektiv som en strategi til undgåelse af krig, så kan det inspirere forestillingsevnen hos den yngre generation, der nu trues over hele verden af massearbejdsløshed og desperat håbløshed. Hvis unge mennesker udvikler den samme lidenskab og de samme ophøjede idéer, som pionererne inden for rumfart engang havde, og som nu ansøres af de instrumenter, som Mars-robotten Curiosity bruger, og som nu har »udvidet menneskets sanseerfaring«, ganske vist med 14 minutters forsinkelse, er verden gået ind i et nyt fase-rum; hvis unge mennesker udvikler denne lidenskab, så har vi vundet. I menneskeheden næste fase vil mennesket tænke som videnskabsmænd og de store, klassiske værkers komponister.

Enten handler vi nu, i det nuværende øjeblik eksistentielle fare, på menneskeheden fælles mål, eller også vil vi ikke længere findes.

*** Gå med i Schiller Instituttet NU, og hjælp os med at skabe en offentlig debat om alternativet til krig!**